

Capitolele 8 și 9

Capitolele 8 și 9

ÎNDEMNUL DE A-I AJUTA PE CEI SĂRACI DIN ISRAEL; STRÂNGEREA DE AJUTOARE

În capitolul 8, apostolul, în drum spre Iudeea, îi îndeamnă pe corinteni să pregătească ajutoare pentru săracii din Israel, trimițându-l pe Tit la Corint, pentru ca toate să fie gata ca roade aduse de bunăvoie. În călătoria lui, el vorbise despre această dispoziție care exista la creștinii din Corint, în așa fel încât alții au fost incitați și ei să dea, iar acum, contând pe bunăvoința corintenilor și știind că ei începuseră lucrarea cu un an înainte, el dorea să elimine orice risc ca faptele să dezmință ceea ce spusese despre ei. Totuși el nu dorea ca să-i împovăreze peste măsură pe corinteni pentru ca aceia din Iudeea să fie cât mai ușurați, ci dorea ca aceia care erau bogați să vină în întâmpinarea nevoilor fraților săraci, pentru ca nimeni să nu fie în nevoie. Dacă există bunăvoință, atunci fiecare este primit potrivit cu ceea ce a putut face. Dumnezeu are plăcere să dăm cu bucurie, iar fiecare va secera potrivit cu ceea ce a semănat. Apoi, apostolul le-a spus că Tit, ca rezultat fericit al vizitei acestuia la Corint, și pentru faptul că se atașase de corinteni, era dispus să meargă din nou la ei pentru a culege acel rod al binecuvântării lor. Împreună cu el urmau să meargă și mesagerii altor adunări, însărcinați cu colectele făcute de ele în același scop. Era vorba de un frate cunoscut de toate adunările și de un altul care arătase multă râvnă și care era încurajat prin încrederea pe care Pavel o avea în corinteni. Apostolul nu dorea să se ocupe el de banii strânși fără a avea tovarăși care să fie cu el în aceeași lucrare, eliminând astfel orice posibilitate ca să i se reproșeze ceva cu privire la acest gen de lucrări și având grijă ca totul să fie cinstit înaintea oamenilor ca și înaintea lui Dumnezeu. Totuși, el nu spunea acestea ca o poruncă, ci, având în vedere zelul arătat de alte adunări și pentru ca să fie demonstrată sinceritatea dragostei corintenilor. Trebuie să ne amintim că tocmai această colectă a fost ocazia prinderii lui Pavel în Ierusalim, a evenimentelor prin care s-a pus capăt lucrării lui, fiind oprit din drumul spre Spania și, probabil, și spre alte locuri. Pe de altă parte, aceste evenimente i-au dat posibilitatea să scrie epistolele către Efeseni, Filipeni, Coloseni și Filimon, și, probabil, și cea către Evrei. Cât de puțin știm ce sens au împrejurările prin care trecem și căile pe care ne angajăm! Și fericite de noi că suntem conduși de Cel care cunoaște sfârșitul chiar de la început și care face ca toate lucrurile împreună să lucreze spre binele celor care Îl iubesc.

EFECTELE FERICITE ȘI DIVERSE ALE DRAGOSTEI PRACTICE

După ce îi îndeamnă ca fiecare să dea potrivit cu posibilitățile lui, apostolul le spune corintenilor despre bogățiile bunătății lui Dumnezeu, care le putea da din belșug toate lucrurile, astfel încât ei să sporească în lucrări bune, fiind îmbogățiți în ceea ce privește dărnicia, pentru ca să producă în alții mulțumiri către Dumnezeu, prin intermediul slujbei apostolului. Pentru că, adaugă el, efectul milosteniei practice exercitată în numele lui Hristos, nu numai că va răspunde nevoilor sfinților, prin administrarea de către el a colectei făcute la Corint, ci va avea ca rod mulțumiri aduse lui Dumnezeu, de vreme ce aceia care se bucură de acele daruri Îl binecuvântează pe Dumnezeu pentru că binefăcătorii lor au fost făcuți să mărturisească numele lui Hristos și să arate această dărnicie față de ei și față de toți. Acest gând îi stimula să se roage fierbinte pentru cei care răspundeau la nevoile lor, datorită harului lui Dumnezeu manifestat în ei. Astfel, legăturile dragostei eterne erau întărite din ambele părți, iar Dumnezeu era glorificat. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, spunea apostolul, pentru darul Lui de nespus! Pentru că oricare ar fi roadele harului, avem dovada și puterea acestui har în ceea ce Dumnezeu ne-a dat. Cu aceasta se încheie subiectul propriu-zis al epistolei.